

II. JURISPRUDÈNCIA

II. 1. TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

Eva PONS PARERA

Professora de dret constitucional
de la Universitat de Barcelona

Agustí POU I PUJOLRÀS

Professor de llenguatge jurídic
de la Universitat de Barcelona

En el període corresponent a la primera meitat de l'any 2007, només hem localitzat una resolució del Tribunal Constitucional amb interès lingüístic. Es tracta de la impugnació per la Generalitat de Catalunya d'un Reial decret que no recull la meritació del coneixement del català pels fiscals substituïts. Tanmateix, el conflicte es declara sense objecte després que un nou Reial decret recollís el mèrit lingüístic, sens perjudici que la situació jurídica en aquest àmbit no concordi encara amb l'Estatut de 2006.

*Interlocutòria del Tribunal Constitucional 197/2007, de 27 de març de 2007.
Ple. Rep. Aranzadi JUR 2007/124910.*

Aquesta resolució del Tribunal Constitucional declara extingit el conflicte positiu de competència que havia promogut el Govern de la Genera-

litat de Catalunya contra l'Estat arran de l'eliminació del coneixement de la llengua pròpia com a mèrit valorable per al nomenament de fiscals substituïts. Com en el cas dels jutges, dels secretaris judicials o del personal de suport interí de l'Administració de justícia, la trajectòria que ha seguit l'establiment d'un mèrit pel coneixement lingüístic no ha estat pacífica i ha tingut diverses incidències normatives i judicials. En el seu moment, el Reial decret 2397/1998, de 6 de novembre, sobre substitució a la carrera fiscal, va incorporar per primera vegada una valoració de fins a tres punts pels coneixement de dret i llengua propis. Però el Reial decret 326/2002, de 5 d'abril, va eliminar aquest mèrit, fet que originà iniciatives parlamentàries i un conflicte de competència plantejat per la Generalitat. El Reial decret 92/2006 va reformar el Reial decret 326/2002 i l'article 5.2.g va disposar el reconeixement d'un mèrit per als «que acreditin el coneixement del dret o llengua propis, en les comunitats autònomes on n'hi hagi, fins a un màxim de 2 punts». Aquesta reforma ha fet que el conflicte quedés sense objecte, en la qual cosa coincideixen la representació de la Generalitat i l'Advocat de l'Estat, i així ho ha declarat la resolució que comentem.

Cal advertir que, tot i la controvèrsia, la valoració de la llengua pròpia (més el dret propi) actualment només suposa 2 punts dels 19 que en total es poden obtenir, i que afecta només els fiscals en règim de substitució, no els titulars, als quals ni se'ls exigeix coneixement lingüístic ni tenir-lo els significa cap mèrit. Aquesta és una matèria que ha de ser modificada d'acord amb les previsions de l'Estatut, que en els articles 33.3 i 102.2 requereix específicament que els fiscals acreditin un nivell de llengua adequat i suficient. Com es pot comprovar, la separació entre el que preveu la norma estatutària i el règim que preveu la normativa de l'Estat és profunda.